

1. listopadu: Slavnost Všech svatých

VSTUPNÍ ANTIFONA

Radujte se všichni o slavnosti všech svatých, vždyť z jejich slávy se radují i andělé a spolu s nimi chválí Božího Syna.

Uvedení do bohoslužby

Sešli jsme se na slavnost Všech svatých. Jména některých z nich známe z církevního kalendáře, z jejich životopisů i z překrásných legend. To jsou ti, co žili před námi. A jak poznáme současné svaté, svaté mezi námi? Dnešní svatí nedělají nic mimořádného, ale vše, co dělají, dělají mimořádně dobře. Žijí všední život, ale s nevšední láskou. Jsou velmi kritičtí k sobě a velmi mírní k druhým. Platí to i o nás? Před Bohem i před bližními kolem sebe vyznejme v pokoře svou liknavost a litujme upřímně svých hříchů.

Nebo:

Když si křesťan uvědomuje svou hříšnost a chabou víru, může se cítit být světcům nesmírně vzdálen. Ale svatí jsou obrácení hříšníci, jsou pro nás znamením naděje. Jsou to lidé, ve kterých zvítězil Bůh. A naše setkání s Bohem při nedělní bohoslužbě může být neseno stejnou touhou a stejným přáním: touhou po Božím vítězství v našich životech.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí, věčný Bože, tvoji svatí jsou pro nás příkladem a pomáhají nám na cestě k tobě; při dnešní slavnosti si je všechny společně připomínáme a ve společenství s nimi tě prosíme: vyslyš nás a pro jejich zásluhy nám dávej všechno, co potřebujeme k jejich následování. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Uvedení do 1. čtení

V poslední novozákonní knize Zjevení svatého apoštola Jana je krásný obraz budoucnosti těch, kdo si v trampotách každodenního života uchovali víru, naději a lásku.

Nebo:

První pronásledování bylo pro křesťany těžkým šokem. Kladli si otázku, zda neuvěřili nadarmo, zda je Ježíšovo vítězství skutečným vítězstvím. Kniha Zjevení přináší nadějnou odpověď, když ukazuje na Ježíšovo neotřesitelné vítězství. To je naplněno v nebi, tedy tam, kam zloba nedosáhne. A týká se velkých zástupů lidí, zde znázorněno počtem sto čtyřiačtyřicet tisíc. V tomto čísle nesmíme vidět přesný údaj o počtu zachráněných, ale poukaz na velikost a šíři Boží lásky.

1. ČTENÍ Zj 7,2-4.9-14 *Hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků.*

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti dlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškod'te zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznameníme na čele služebníky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu.

Potom se podívám, a hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v ruce a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“

Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“

Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“

Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“

Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

ŽI 24,1-2.3-4ab.5-6 Odp.: srv. 6

Odp.: To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!

Hospodinu náleží země i to, co je na ní, - svět i ti, kdo jej obývají. - Neboť on jej založil nad moři, - upevnil ho nad proudy vod.

Odp.

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, - kdo smí stát na jeho svatém místě? - Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, - jehož duše nebaží po marnosti.

Odp.

Ten přijme požehnání od Hospodina, - odměnu od Boha, svého spasitele. - To je pokolení těch, kdo po něm touží, - kdo hledají tvář Jakubova Boha.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Také list svatého Jana nás učí vyhlížet naši budoucnost a těšit se na ni.

Nebo:

Slova Janovy epištoly jsou masivním ujištěním o moci a síle spásy. Ve světě se může křesťan cítit nejistě, protože svět má jiná měřítká, než Bůh. Ale před Bohem je každý, kdo v něho skládá naději, v bezpečí v přítomnosti i v budoucnosti.

2. ČTENÍ 1 Jan 3,1-3 *Budeme vidět Boha tak, jak je.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní!

Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho.

Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 11,28

Aleluja. Pojd'te ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, - a já vás občerstvím, praví Pán. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Kdo má větší šanci před Bohem? Mezi lidmi vyhrává, kdo má silnější svaly, kdo umí lépe mluvit a prosadit se. Co platí u Boha, uslyšíme teď v evangeliu.

Nebo:

Blahoslavenství nejsou morálním žebříčkem, ale jsou to proroctví naděje. Ukazuje se v nich, že i ten, kdo před lidmi a ve světě nemá naději, nemusí být bez naděje u Boha. Dávají tedy odvalu k víře a k životu z víry.

EVANGELIUM Mt 5,1-12a *Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je:

„Blahoslavení chudí v duchu,
neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení plačící,
neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení tiší,
neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti,
neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní,
neboť oni dojdou milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce,
neboť oni budou vidět Boha.

Blahoslavení tvůrci pokoje,
neboť oni budou nazváni Božími syny.

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost,
neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

SVATÍ MEZI NÁMI

Káže se nám, že svatí jsou vzorem správného křesťanského života. „Dobrá,“ mudroval jeden mládenec, „ale jak mám následovat vzor svatých z kalendáře? Svatý František z Assisi nechal práce, chodil volně po kraji a na jídlo si vyžebal. Za to by na mne lidé hleděli jako na živla, který se štítí práce. Svatý Antonín žil sám v lese jako poustevník. To bych dnes byl považován za tuláka a podezřelé individuum. Svatá Terezie z Avily zakládala kláštery. Kdepak je dnes místo, kde by naše zbožné dívky mohly zakládat kláštery. Zkrátka, žít podle vzoru svatých z kalendáře, to se dnes nedá!“ zněl rezolutní závěr toho mládence. Doufám, že byste mu na to všichni uměli odpovědět. Každý člověk žije a jedná v duchu a prostředí své doby. V tom byli dětmi své doby i všichni světci a světice Boží. My dnes samozřejmě nemůžeme žít nebo oblékat se v duchu středověku nebo jiné doby minulé. Ale jejich hrdinské ctnosti, jejich víru, naději a lásku žít můžeme a máme v dnešním světě a dnešním způsobem. Svatí mezi námi jsou tedy lidé, kteří následují Krista v duchu a prostředí dnešní doby. Svatí mezi námi nejsou nápadní extrémním oblečením, účesem, vyzývavým

chováním, vyhlašováním zbožných průpovědek a odříkáváním citátů z Bible. Tak se chovají spíš nemocní než svatí lidé.

Svatí mezi námi, jsou-li nápadní, pak vlídností k druhým a svědomitostí v práci. Tím, že je na ně spolehnutí. Nemluví příliš s lidmi o Bohu, ale tím více s Bohem o lidech, mezi nimiž žijí. Znají svou víru z osobního přesvědčení. Vědí, proč věří v Boha a umějí odpovědět na běžné námitky proti víře. Dnešní svatý je klid'as, který běžné denní mrzutosti řeší spíš žertem a s humorem, než s rozčilováním. Ví, že nad všemi událostmi světa je Bůh, který i zlé umí obrátit v dobré těm, kdo v něj důvěřují. Svatý mezi námi nekritizuje lidi kolem sebe, neodsuzuje je, ale snaží se je pochopit a pomoci jim. Když mluví, tak mluví o něčem, neplácá jen tak o ničem, jen aby se klábosilo. Ví, že povídavost je známkou slaboduchosti. Nikdy neslibuje něco, o čem ví, že by to nemohl splnit. Před druhým se nevytahuje a snaží se mluvit co nejméně o sobě. Na druhé nežárlí. Nevšímá si toho, co o něm říkají druzí za jeho zády. Když mu někdo vytkne chybu, přemýšlí, jak ji napravit, má-li ji opravdu, nebo co dělat, aby nepůsobil špatným dojmem, když tu chybu nemá. Nikdy se nehádá, i když ví, že pravdu má on. Řekne své mínění, a to stačí. Nikomu své mínění nevnucuje. Působí na druhé svým příkladem, svou osobností. Denně setřásá se sebe vše staré. Snaží se denně vytvořit ze sebe lepší typ člověka, lepší podobu křesťana.

Poslední poznávací známkou světců mezi námi je, že všechny tyto krásné zásady sice přijali za zásady svého denního života, ale ještě se jim nedaří zachovávat je vždy a denně. Ještě klopýtají, ještě chybují. Ale z klopýtnutí si nic nedělají. Vědí, že svatost spočívá v neustálém začínání. Vědí, že i ti největší světci jsou omilostnění hříšníci, tedy lidé jako my. A tahle poslední poznávací známka světců dnešní doby otvírá dveře k cestě za svatostí i nám, nám všem. Svatí nejsou svatí proto, že by nikdy neklesli. Jsou svatí proto, že po každém pádu vždy znovu povstali k novému úsilí. To můžeme dělat i my.

VŠICHNI NEZNÁMÍ SVATÍ

Slavíme dnes svátek Všech svatých. Nejdříve si tedy objasněme, kdo vlastně má dnes svátek, kteří to jsou ti svatí, které tu oslavujeme. Nejsou to jen ti známí svatí, jejichž jednotlivé svátky jsme po celý rok slavili. Těch je jen málo, sotva několik set. Dnešní čtení však k nám mluví o dvanáctkrát dvanácti tisících, a pak ještě o velikém zástupu ze všech národů, plemen a jazyků, který ani nejde spočítat. Je tedy jasné, že se nejedná jen o známé svaté. A evangelium mluví o všech chudých a tichých, o hladových a žíznících, o milosrdných a pronásledovaných. A je zase jasné, že těch jsou, byly a budou ne sta, nýbrž milióny a miliardy. Litanie k svatým všedních dní nám to vyjadřuje ještě jinak, a přece vlastně stejně. Modlíme se v nich:

Všichni svatí muži, kteří jste v nebi, protože jste poctivě a pořádně dělali svou práci, orodujte za nás. Všechny svaté ženy, které jste v nebi, protože jste se z celého srdce staraly o domácnost, orodujte za nás. Všichni svatí rodiče, kteří

jste v nebi, protože jste dobře vychovali své děti, prostě za nás. Všichni svatí manželé, kteří jste v nebi, protože jste spolu vytrvali v dobrém i zlém, jak jste si slíbili, přimluvte se za nás. Všichni stateční hoši, kteří jste v nebi, protože jste usilovali o sebevýchovu a sebevzdělání, orodujte za nás. Všechny svaté dívky, které jste v nebi, protože jste bděly nad krásou nejen těla, ale i duše, orodujte za nás. Všichni zneuznaní svatí, kteří jste za života nebyli pochopeni, orodujte za nás. Všichni svatí, kteří jste jako Petr zapřeli Krista a jako on toho litovali, orodujte za nás. Všichni svatí, kteří jste v mládí žili špatně jako svatý Augustin, orodujte za nás. Všichni neznámí svatí, kteří jste nikdy na sebe neupozorňovali, ale na svém místě vždycky konali dobře svou povinnost, přimluvte se za nás.

Toto všechno nám dává představu, koho vlastně slavíme. Že to není jen pár mimořádných lidí, s nimiž my se nemůžeme měřit a s nimiž nemáme nic společného, nýbrž že je to opravdu nepřehledné množství lidí takových, jako jsme my. A zároveň tu získáváme správný pojem o svatosti. Svatost nejsou jen nějaké mimořádnosti a zázraky, ani jen samé modlení. Svatost je tiché, mírné a pokojné srdce. Svatost je práce na poli nebo za stolem. Svatost je točení se u sporáku. Svatost je výchova dětí a manželský život. Svatost je odstrčení, nenápadnost a zneuznání. Svatost je zkrátka všechno to, v čem žijeme, čím jsme všichni den ze dne obklopeni. Ovšem, pod jednou podmínkou. Že to všechno neseme bez hořkosti a zloby. Ne, že bychom tu hořkost necítili, že by v nás nehlodala, ale že ji dovedeme přemáhat, že ji nevyléváme na Boha a na druhé, nýbrž že při tom všem a přes to všechno se vždycky a stále znovu snažíme o úsměv a radost. To nám tedy připomíná dnešní svátek. A ještě něco. Zítra máme Dušiček, vzpomínáme svých mrtvých. Vzpomínejme. Ale ve světle toho, co jsme si tu připomněli, si musíme říci: Jistě mnohý a mnohá, na něž vzpomínáme, už zaujali místo v tom zástupu svatých a šťastně se na nás usmívají. Tím lépe. To nás neodradí od modliteb za ně, naopak, naplní naše modlitby sladkou útěchou, že se za naše zemřelé nemodlíme nadarmo.

JAK ČÍST LEGENDY O SVATÝCH

Zlatá legenda byla kniha, která v minulých stoletích patřila k nejoblíbenější četbě. I dnes znovu vycházejí sbírky legend a lidé je rádi čtou. Je to procházka staletými křesťanství. Vypravuje se tam o mniších a vojínech, o mučednících a pannách, o poustevnících a učencích, o dětech a starcích. Ale někteří čtenáři při četbě legend potřásají hlavou a ptají se: Stalo se to tak skutečně, doopravdy, jak se to tu píše? Povězme si tedy, jak takové legendy vznikaly: Někdy si hned po smrti statečného mučedníka někdo sedl a vypsál vše, co o životě a smrti svědka víry viděl a věděl. Takové zprávy byly základem sbírek životopisů mučedníků. Jsou velmi cenné, ale je jich málo. V době pronásledování, když všem šlo o život, nebylo času na sepisování informací pro další pokolení.

Z přemnohých prvokřesťanských mučedníků se někde zachovalo jen jeho jméno, jeho hrob v kostele, kam byly jeho ostatky přeneseny. A lidé říkali:

„Kdybychom tak věděli víc o životě našeho světce. To by bylo pěkné, kdyby nám tak o něm někdo napsal.“ A tak si v nějakém klášteře sedl zbožný mnich a psal legendu. Někjaký údaj o něm našel v kalendáriu mučedníků a to ostatní napsal tak, jak si představoval, že se to tak mohlo stát. Byl ten autor legendy lhář? Nebyl. Osoba světce byla skutečná, jeho mučednická smrt byla skutečná. A že ten legendista nebyl osobně při tom, když ten světec před několika staletími žil a umřel, že to tedy není přesná reportáž, literatura faktu, to každý chápal a věděl. A moudrý čtenář byl legendistovi vděčný za to, že svou básnickou představivostí jej zavedl do duchovního světa světce. Dnešní spisovatelé historických vyprávění to dělají také tak.

Neberme tedy knihu legend o svatých jako katechismus, jako učebnici církevního dějepisu. Tam od autorů očekáváme přesnost a historickou věrnost. Kolik historické pravdy je v té neb oné legendě, to my posoudit nedokážeme, ale to nevadí. Vždyť o to nám při četbě legend nejde. Jsou svědci prvotní Církve, o nichž máme zprávy historicky doložené. Například jáhen Štěpán, o němž čteme ve Skutcích apoštolů. Svatý Ignác z Antiochie, od něho máme sedm dopisů. Svatý Polykarp ze Smyrny, Svatá Perpetua a Felicita. Je mnoho takových, o nichž máme historicky spolehlivé zprávy. A o těch ostatních si mnozí rádi přečtou, jak je vypodobnil ve své fantazii zbožný legendista, aby nás jejich příkladem povzbudil k pevnosti ve víře. Aspoň tolik bychom měli vědět o legendách svatých, abychom je mohli číst s duchovním užitkem.

HISTORIE SLAVNOSTI

Jen vševědoucí Bůh zná všechny své vyvolence ve věčné blaženosti. My známe jména a částečně i skutky velkého množství svatých a světic Božích, ale jistě je v nebi ohromný počet blažených, kteří zde na zemi nebyli od Boha zvláštním způsobem oslaveni a jejichž jména ani neznáme. A přece je slušné a spravedlivé, abychom ctili i je, neboť následovali věrně Krista Pána a sám Bůh je takto poctil. To je důvod hromadné oslavy všech svatých, v níž se dostává náboženské pocty všem oslaveným vyvolencům Božím. Na křesťanském Východě už od 4. století se slavil společný svátek všech mučedníků. V syrském obřadu ve velikonoční době 13. května, v byzantském obřadu na první neděli po Seslání Ducha svatého, aby se naznačilo, že svatost je ovocem milostí Ducha svatého. Tato slavnost se udržela až dosud, ale rozšířila se pak na oslavu všech svatých. Podobná slavnost se v 7. století objevuje také v Římě. Tehdy dostal papež Bonifác IV. od císaře památný Pantheon, pohanský chrám všech olympských bohů, a upravil ho pro bohoslužebné křesťanské obřady, dal tam převézt velké množství ostatků svatých a zasvětil jej 13. května roku 609/610 ke cti Panny Marie, Matky Boží, a všech svatých mučedníků. Od té doby se konala hromadná oslava všech mučedníků 13. května.

Od 8. století se tento svátek slavil v Irsku a v Anglii. I u Keltů a Franků se začal slavit Svátek Všechny svatých a to nejen mučedníků 1. listopadu. Toto datum

se ustálilo snad proto, že u Keltů začínal v tento den nový rok. Slavení svátku všech svatých se brzy rozšířilo. V Římě papež Řehoř III. (731 - 741) zasvětil oratorium v bazilice sv. Petra Vykupiteli, jeho svaté Matce, všem apoštolům, mučedníkům, vyznavačům a všem dokonalým spravedlivým celého světa, kteří zesnuli, a nařídil, aby v tomto oratoriu byly slaveny vigilie a sloužena mešní liturgie na oslavu všech svatých. Tak znenáhla krystalizovala myšlenka hromadné oslavy všech svatých, až Řehoř IV. (827 - 844) rozšířil svátek všech mučedníků z 13. května na slavnost všech svatých a přeložil ho asi z praktických důvodů na 1. listopad: 13. května totiž na tuto slavnost do Říma přicházelo mnoho poutníků, ale zjara pro ně nebylo dostatek potravin. Tak se slavnost všech svatých mimoděk dostala do doby liturgického podzimu, kam se svým významem výborně hodí. Je to doba sklizně i pro Církev. Svatí jsou pak nejdrahocennější ovoce vykupitelského díla, v němž Církev pokračuje. Jde o společnou slavnost lidí, kteří již vstoupili do nebe, i těch, jejichž jména již neznáme.

NAŠI SVATÍ

V každém z nás je větší nebo menší touha po Bohu, ať si to uvědomujeme nebo ne. Lidé si kladou otázku, zda Bůh existuje. A pokud ano, přejí si, aby jim nějak pomohl v jejich trápeních, a aby se nějak projevil. Je to jakási odvěká touha v člověku, potkat se s Bohem tváří v tvář. Na tuto touhu člověka Bůh odpověděl. Zjevil se svému Synu Ježíši. Zjevil člověku svou dobrotu a lásku, zjevil svou svatost a zjevil mu také vzor lidské svatosti. Vyzval tak lidi k následování. Bůh si přeje, aby všichni lidé byli svatí. Nejvyšší svatost projevili Pán Ježíš. On projevoval svou svatost nejen svými slovy, ale i skutky, svým životem, mocnými znameními a zázraky. Základem svatosti je věrnost Ježíši Kristu za všech okolností života. Světec je člověk, který žije v Boží blízkosti a je smířen s Bohem i lidmi. K opravdové svatosti patří také jistá pružnost a přizpůsobivost ve vztahu k Božímu volání. Světec se netváří, že už je dost dobrý, ale vytrvale kráčí cestou, kterou mu ukazuje Ježíš Kristus, a usiluje o stále věrnější splnění povolání, kterým ho obdařil sám Bůh. My křesťané jsme nazýváni Kristovi svatí, jsme chrámy Ducha svatého a chrámy Božími.

Pojem svatost najdeme v Novém zákoně vztažen především na Ducha svatého. Ale protože Duch svatý sestoupil o Letnicích na rodící se Církev, můžeme mluvit o svatosti i v životě křesťanů. Křtem jsme byli přijati do společenství svatých a stali jsme se svatými. Ve svém životě máme svou svatost uchránit, obnovit a donést před Boží soud. V apoštolské době se slovem svatý označovali všichni věřící: uvědomovali si totiž, že je Duch svatý posvětil, a proto mají svatě žít. Toto vědomí a zodpovědnost bychom měli probudit i ve svém vlastním srdci. Naším povoláním je stát se svatými. Křesťana však může odrazovat od svatosti mnoho předsudků, zklamání v lidech i v Církvi. Křesťanská svatost se neopírá o vnější zákonodárství a příkázání jako ve Starém

zákoně, ale o skutečnost, že se křesťana zmocnil Kristus. Sv. Pavel píše: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval.“ V každodenním životě nám ke svatosti pomáhají duchovní prostředky jako modlitba, svaté svátosti, půst, sebezápor, konání dobrých skutků, návštěva bohoslužeb... Křesťanská svatost vyžaduje rozhodné odmítnutí hříchu a pohanských mravů. Křesťané musí stále prohlubovat své vlastní posvěcení, aby byli připraveni na druhý příchod Pána.

Každý, kdo po smrti přijde do nebe je svatý. O většině lidí nevíme, jsou-li v nebi či nikoli. Ale pokud to o některých prohlásí Církev, že jejich život byl příkladný, jsou skutečně svatí. Církev je zde neomylná, svatost vyhláší papež a hovoří s pomocí Ducha svatého. Kanonizaci ovšem předchází důkladné přešetření světcova života a vyžaduje se též na jeho přímluvu prokazatelný zázrak. Svatí jsou našimi pomocníky, přimlouvají se za nás u Boha a pomáhají nám. Našimi národními světci jsou především svatí Cyril a Metoděj, kteří k nám přinesli Písmo svaté, svatý Vojtěch, svatý Václav a jeho babička svatá Ludmila, svatá Anežka, svatý Jan Nepomucký a svatý Jan Sarkander. Panna Maria, apoštolové a evangelisté byli uznáni za svaté na základě všeobecné víry. Další svatí starověku, většinou mučedníci, byli uznáni za svaté na základě obecného souhlasu Církve, a výrazem toho bylo přenesení jejich ostatků z hrobu do kostela. Později prohlašovali zemřelého za svatého biskupové a od 12. století přechází toto právo na římského biskupa, na papeže.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Bratři a sestry, prosme o přímluvu nejen velké a slavné světce, jak si je připomínáme po celý církevní rok v kalendáři, ale i neznámé svaté všedního dne. Od nich se můžeme učit, jak lze všední život učinit křesťanským svátkem. Budeme k nim volat: Orodujte za nás!

Všechny svaté ženy, které jste v nebi proto, že jste se z celého milujícího srdce staraly o domov pro muže a děti. - Orodujte za nás!

Všichni svatí rodičové, kteří jste se svědomitě snažili vychovávat své děti. - Orodujte za nás!

Všichni svatí manželé, kteří jste v dobrém i zlém svorně vytrvali až do smrti. - Orodujte za nás!

Všichni svatí chlapi a dívky, kteří jste si uchránili živou víru. - Orodujte za nás!

Všichni neznámí svatí, kteří jste nikdy na sebe zvlášť neupozorňovali, ale byli jste vždy správně na svém místě v lásce a pokoji. - Orodujte za nás!

Všichni zneuznaní svatí, kteří jste za života byli obžalováni a pomlouváni. - Orodujte za nás!

Všichni svatí, kteří jste víru zapřeli jako Petr, ale potom se k ní opět vrátili.
- Orodujte za nás!

Všichni svatí, kteří jste v mládí žili špatně jako svatý Augustin, ale pak jste se napravili. - Orodujte za nás!

Bože, dej nám svatost, abychom když hledíme na zemi, kde žijeme, ať neztratíme z očí nebe, a abychom milovali svět, ale sloužili v něm tobě. Abychom žili jako děti své doby, ale nepřestali směřovat k tvé věčnosti po příkladu Ježíše Krista, našeho Pána. – Amen.

Nebo:

Sjednoceni v Duchu svatém a ve společenství se všemi spravedlivými od počátku světa, se svatými patriarchy a proroky, apoštoly a mučedníky, vyznavači a učiteli a především s Bohorodičkou Pannou Marií, prosme všemohoucího Boha, našeho nebeského Otce, slovy:

Dej, Bože, i dnes Církvi proroky, kteří pomohou hledat pravdu a chápat znamení času.

A dej nám také duchovní učitele, kteří budou přesvědčivě hlásat tvé slovo.

Chraň křesťanstvo před novým rozdělením a žehnej ekumenickým snahám.

Mladým lidem pomoz najít přátele, kteří jim budou vzorem poctivého života a pevného charakteru.

Posilni ty, kdo prokazují milosrdenství a usilují o pokoj.

Ujmi se chudých a zarmoucených, zastaň se slabých, ukřivděných a ponižovaných a zachraň pronásledované.

Dej pocítit svou usmířující sílu pokoje a lásky všude tam, kde vládne válka, násilí a rozbroje.

Ujmi se těch, kdo cítí vinu a potřebují obrácení a odpuštění.

Smiluj se nad těmi, kdo oplakávají ztrátu milovaného člověka a potěš je nadějí na věčný život.

Naším zemřelým dej podíl na slíbené nádheře svého království a nám pomoz zachovat křesťanskou svatost a důstojnost.

O toto všechno tě prosíme, Bože, Dárce všech darů, skrze tvého Syna, jenž je naším jediným Prostředníkem u tebe. Skrze něho tě chválíme a velebíme v jednotě svatého a životodárného Ducha nyní i vždycky i na věky věků. - Amen.

Říká se vyznání víry.

MODLITBA NAD DARY

Shlédni, Bože, na tyto dary, které dnes klademe na tvůj oltář, přijmi je, jako jsi přijal službu těch, kteří už došli cíli své pozemské pouti; a na přímluvu těchto

našich bratří a sester dej i nám dojít do věčného života. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE

Mezi svatými v nebi je náš domov.

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky a abychom tě chválili za to, že ukazuješ svou slávu na svých svatých. Neboť oni jsou chloubou tvé Církve a v nich nám dáváš příklad, oni jsou naši přátelé, zastánci a pomocníci a mezi nimi v nebeském Jeruzalémě je náš domov, k němuž putujeme s vírou v našeho Pána, Ježíše Krista. Skrze něho tě společně s nimi chválíme a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Mt 5,8-10

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Bože nejvyšší svatý, jediný dárce svatosti, provázej nás svou pomocí, ať v nás tvá milost přináší užitek, abychom ti po celý svůj život věrně sloužili a od tohoto stolu poutníků došli k nebeské hostině do společenství všech svatých. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ

Ani největší umělecké dílo na světě se nemůže chlubit tím, že by bylo bezprostředním Božím dílem. Jen člověk jím je. Byl stvořen k obrazu a podobnosti Božímu; navzdory hříchu v sobě nese úžasnou možnost toto své určení uskutečnit. Bez Boží moci a síly to není samozřejmě možné. Ale světci nám dodávají naději: Bůh v nich zvítězil, Boží plán se v nich zdařil, ač zůstali lidmi, naplnili Boží určení pro člověka.